

Vadászkutya info

Utánkeresés a gyakorlatban

A vadász is ember, hibázhat, ezért időnként előfordul, hogy nem megfelelően találja el a vadászat során célba vett vadat. A megsebzett vad ilyenkor hosszabb-rövidebb távolságra elmenekül. Megfelelő vérnyom esetén persze a vadász saját maga is megtalálhatja a vadat, ám ha a menekülés során nem maradt az ember számára érzékelhető nyom, netán a megtalált vad még él és tovább menekül, akkor szükség van egy megfelelően képzett kutyára és kutyavezetőre.

Hívjunk tehát utánkeresőt, ha sebzünk, hogy elkerülhessük azt a rossz érzést, akár a sebzés valószínűségének legkisebb gyanúja esetén is, mert a sebzett vadat megkeresni erkölcsi és törvénybeli kötelességünk is. Nem beszélve arról, hogy az utánkereső jelentős anyagi értéket ment meg.

Az utánkeresés kívülről sokak által oly egyszerűnek tűnő tevékenység, azonban a dolog koránt sem olyan könnyű. Kevés egy jó adottságú kutya, mert abból még valódi utánkereső kutyát kell faragni. Szükséges a megfelelő szocializáció, fontos az alapvető fegyelmező gyakorlatok elsajátítása, mielőtt egyáltalán a konkrét csapás gyakorlásába kezdene az ember. Idáig persze nem olyan nagy feladat eljutni, de aztán következik legalább heti két-három alkalommal való gyakorlás vonszalékon és később csapacipővel fektetett mesterséges csapákon. A vadásznak sok időt kell töltenie a kutyával, folyamatos gyakorlással is eltart két évig, mire az megfelelően és megbízhatóan dolgozni kezd.

Emellett a jó vérebvezető türelmes, megfontolt, kellő alázattal és elhivatottsággal űzi tevékenységét. Szükséges a megfelelő szakmai tudás és a fizikai állóképessége is kiváló kell, hogy legyen. Ezek mellett megbízhatóan és diszkréten végezze tevékenységét, mert a vérebvezető nem hírmondó, nem bírál, nem mond véleményt, csak végzi a feladatát, megváltja a vadat szenvedéstől és terítékre hozza azt. Nagyon fontos az elérhetőség, hogy bármikor is történt a sebzés, a kutyavezető értesíthető legyen és a kellő időben a helyszínre érjen. Ennek megvalósítását tűzte ki célul Észak-magyarországon az Utánkeresők Baráti Köre, és ügyeleti telefonszámával folyamatosan rendelkezésre áll.

Mit tegyünk, hát, ha sebzés történik? Fontos megfigyelni, hogy a lövés kivitelezése hogyan sikerült, kényelmes testhelyzetből adtuk le, vagy sem. Ha a vad nem marad helyben, első dolgunk legyen, hogy a helyünket megjelöljük, mert sokaknak problémát jelent, hogy később beazonosítsák a helyet, ha nem egy konkrét lestről van szó. Aztán idézzük fel, hogy miként állt a vad a lövés pillanatában, esetleg bemozdulhatott-e? Jelzett-e valamilyen módon? Figyeljük meg jól, hogy merre és miként menekült, még ha szem elől tévesztjük, akkor is sok mindent elárulnak a menekülés zajai. Maradjunk a vad számára észrevétlenek a lövés után is. Ez különösen fontos, ha közlőről adtuk le a lövést, mert könnyen lehet, hogy a közelben maradt és mi magunk riasztjuk majd el.

Ha kivártuk a kellő időt, akkor nagy körültekintéssel vizsgáljuk meg a rálövés helyét. Első dolgunk legyen a hely megjelölése. Visszatérő probléma, hogy azért nem tudjuk megkezdni az utánkeresést, mert a rálövés helyét próbálja megtalálni a sebző.

A jelölést követően keressünk a találatra utaló jeleket, vágott szőrt, vért, csont, zsír, hár darabot, béltartalmat. Ezeket gyűjtsük is össze, ne hagyjuk ott, mert másnapra egy arra tévedő róka, vagy más vad megeheti, eltaposhatja. A lőjelek nagy fontossággal bírnak, mert egy jó kutyavezető ebből már látja, hogy mire számíthat az utánkeresés során. Ezek alapján és a vadász megfigyelései alapján lehet eldönteni, hogy mikor kell és érdemes megkezdni a

keresést. Ha a találat ténye nyilvánvaló, és jól követhető a menekülő vad csapája, akkor is csak legfeljebb 200 méterig ajánlott követni, vagy ami rosszabb, amíg fel nem ugrasztjuk esetleg. Akkor azonnal csendben vonuljunk vissza.

Amennyiben felismertük az utánkeresés szükségességét, akkor értesítsük a megfelelő utánkeresőt. Ennek során első dolgunk legyen a kereséshez való beiratkozás, beleértve az utánkereső személyt is! A terület adottságait figyelembe véve értesítsük a vadásztársakat és a szomszédos vadászatra jogosultakat is. Ezt követően mindent tegyünk az utánkereső kérésének megfelelően, hogy őt munkájában lehetőleg ne akadályozzuk, hanem segítsük. Hogy a megsebzett vadat meddig keressük, azt lehetőleg hagyja döntse el a vérebvezető, mert a sebzett vadat addig kell keresni, amíg az ember bírja és a kutya akarja! Más okból feladni nem illik.

A társas nagyvad vadászatokon való utánkeresés, némileg eltér a megszokottól. Néhány dologra fontos felhívni a figyelmet. Az utánkereső számára is pontos térkép szükséges a hajtásokról, terelésekről, feltüntetve azok irányát és a lőállásokat, a területhatárokat, mert később ezen jelöli a sebzéseket. Egy ilyen pontos térkép és GPS használata akár a kíséret is kiválthatja. Nagyon fontos a felvezetők szerepe, nekik kell megjelölni az egyes lőállásokon előforduló sebzéseket és kontrollt igénylő lövéseket (pl. különböző színű szalagokkal). Hasznos dolog a „Sebzés bejelentő” nyomtatvány is, ami az utankeresok.hu weboldalról ingyenesen letölthető. Azon minden fontos adatot pillanatok alatt fel lehet tüntetni. A hajtások számának és a várható terítéknagyság függvényében 15-20 nagyvadra legalább egy kutyás utánkeresőt kell számítani.

A hajtás napján mindig a legkönnyebben felderíthető sebzésekkel kell kezdeni, hogy az esti terítéket minél több megtalált vad gazdagíthassa. A láblövéseket és egyéb kétes eseteket másnapra kell halasztani. Olyankor akár több kutyával is érdemes keresni, hogy mielőbb a hűtőkamrába kerülhessen valamennyi vad. Érdemes tudni, hogy egy jól felkészült utánkereső akár 10-15%-kal is növelheti a teríték nagyságát!

Vegyük figyelembe, hogy mekkora hasznot hajt az utánkereső. Megmenekül a hús és a trófea, a sebzőnek nem kell kifizetnie a sebzés díját, és a vadásztató is megkapja a teljes lődíjat. Mindenki jól jár. Honoráljuk hát azt a fáradságos munkát, amit a vérebvezető végzett nekünk.

Végezetül még annyit, hogy soha ne feledkezzünk meg az utánkeresés során terítékre került vadnak megadni a tisztességet. Kapja meg az utolsó falatot és a töretet. Épp úgy illik a jól dolgozó kutya nyaklójába tűzni egy kis tölgy vagy fenyőgallyat. S, ha még kürtszóval is tudjuk búcsúztatni a vadat, akkor elmondhatjuk, hogy megadtuk neki a kellő tiszteletet az életéért cserébe.

„Utánkeresők Baráti Köre”